DE AUR ERA NAVA
OH! OH! OH!

Cordwainer Smith

Agresiunea a început departe de aici. Războiul cu Raumsog veni la vreo douăzeci de ani după marele scandal al pisicilor care, pentru o vreme, ameninţa să priveze întreaga planetă Pământ de santaclara, drogul absolut necesar. A fost un război scurt şi amar.

Bătrînul Pământ luptă cu arme ascunse, odată ce numai armele deghizate puteau să menţină o suveranitate atît de veche – suveranitate care dură mult, pînă cînd decăzu într-o primordialitate titulară printre comunităţile omenirii. Pământul corupt, isteţ şi obosit a cîştigat pentru că cei ce îl conduceau nu au pus nicicînd vreo altă consideraţie înaintea supravieţuirii. Iar de astă dată erau, în cele din urmă, ameninţaţi cu adevărat.

Războiul cu Raumsog nu a fost niciodată cunoscut majorităţii cetăţenilor, dacă nu punem la socoteală reînvierea vechilor legende despre navele de aur.

1.

Pe Pământ, lorzii Instrumentalităţii ţineau consiliu. Preşedintele privi în jur şi spuse:

— Aşadar, domnilor, am fost cu toţii mituiţi de către Raumsog. Fiecare din noi a fost plătit separat. Eu însumi am primit şase uncii de stroon în formă pură. Puteţi să vă lăudaţi cu afaceri mai bune?

De jur împrejur, consilierii anunţară cifra mitelor primite.

Preşedintele se întoarse spre secretar:

— Notează mitele în dosar şi fă apoi dosarul să dispară.

Ceilalţi încuviinţară cu gravitate.

— Acum trebuie să luptăm. Mita nu este de ajuns. Raumsog a amenințat că va ataca Pămîntul. Nu e bine că l-am lăsat să amenințe, dar, evident, nu intenționăm să-l lăsăm să atace.

— Cum vrei să îl oprești, Lord Prezident? mormăi un consilier bătrîn și întunecat. Scoțînd la iveală navele de aur?

— Exact.

Președintele arăta al naibii de serios.

Murmurele începură în jurul camerei. Astronavele de aur fuseseră folosite cu multe secole înainte împotriva unor forme de viață neumane. Se găseau ascunse undeva în nonspațiu și doar cîțiva oficiali ai Pămîntului știau cît de reale erau. Chiar la nivelul lorzilor Instrumentalității, consiliul nu știa precis ce erau acele nave.

— O navă, spuse președintele lorzilor Instrumentalității va fi de ajuns.

Așa a și fost.

2.

Pe planeta sa, dictatorul Lord Raumsog află totul cîteva săptămîni mai tîrziu.

— Ce spui? făcu el. Ce tot spui? Nu există o navă de asemenea dimensiuni. Astronavele de aur sînt doar o legendă. Nimeni nu a văzut vreodată o fotografie de-a lor.

— Iată o fotografie, Înălțimea Voastră, spuse ofițerul.

Raumsog o privi.

— E o înșelătorie. O fotografie trucată. I-au modificat mărimea. Dimensiunile sînt false. Nimeni nu are o navă de mărimea asta. N-ar putea fi construită, sau, dacă ar fi, n-ar putea fi manevrată. Pur și simplu nu există așa ceva…

Se mai bîlbîi cîteva clipe, pînă ce-și dădu seama că oamenii săi priveau la fotografie și nu la el. Se calmă.

Cel mai îndrăzneț dintre ofițeri îi rezumă situația:

— Nava aceasta este lungă de nouăzeci de milioane de mile, înălţimea Voastră. Străluce ca focul, dar se mişcă atît de repede încît nu ne putem apropia de ea. A intrat în mijlocul flotei noastre aproape atingîndu-ne navele şi a rămas douăzeci sau treizeci de miimi de secundă. Ea este, ne-am zis. Ne-am convins că este viaţă la bord: raze de lumină unduiau; ne-au cercetat, apoi au dispărut înapoi în nonspaţiu. Nouăzeci de milioane de mile, înălţimea Voastră. Bătrînul Pămînt mai are încă ghimpi; nu ştim ce voia nava.

Ofiţerii îşi priviră stăpînul cu o încredere neliniştită. Raumsog oftă:

— Dacă trebuie să luptăm, vom lupta. Putem distruge şi această navă. La urma urmelor, ce înseamnă dimensiunile în spaţiul interstelar? Ce importanţă are dacă măsoară nouă mile, sau nouă milioane, ori nouăzeci de milioane?

Oftă iarăşi:

— Totuşi trebuie să spun că nouăzeci de milioane de mile e grozav de mult pentru o navă. Nu ştiu ce au de gînd să facă cu ea.

Într-adevăr, nu ştia.

3.

E curios – curios şi înspăimîntător – ce pot face oamenii din dragoste pentru Pămînt. Tedesco, de exemplu.

Faima lui Tedesco ajunsese departe. Chiar printre Căpitanii de zbor, ale căror gînduri se opreau rareori asupra unor astfel de lucruri, Tedesco era cunoscut pentru felul în care îşi purta mantia de serviciu şi pentru strălucirea insignelor autorităţii. Tedesco mai era cunoscut şi pentru felul său molatec de a fi, ca şi pentru luxurioasa viaţă sibaritică pe care o ducea. Mesajul îl găsi pe Tedesco în postura sa obişnuită.

Era întins pe o pernă de aer, iar creierul său avea centrii plăcerii conectaţi la o reţea electrică. Era atît de cufundat în voluptate, încît

mîncarea, femeile, îmbrăcămintea, cărţile din apartamentul său fuseseră cu totul nesocotite şi date uitării. Pierduse amintirea oricărei desfătări, în afara celei a electricităţii lucrînd asupra creierului.

Atît de mare era plăcerea, încît Tedesco se lăsase conectat la reţea timp de douăzeci de ore fără întrerupere, – evidentă încălcare a legii, ce hotărîse şase ore ca maximum de voluptate.

Mai mult, atunci cînd sosi mesajul – transmis către creierul lui Tedesco prin intermediul unui cristal infinitezimal, fixat acolo pentru transmiterea mesajelor atît de secrete, încît nici gîndul la ele nu trebuia să fie interceptat – cînd sosi mesajul, Tedesco nu izbuti să se smulgă din marasmul fericirii şi al uitării de sine.

„Navele de aur – navele de aur – Pămîntul e în pericol".

Tedesco se frămînta. „Pămîntul e în pericol". Cu un oftat de fericire, izbuti să apese butonul care întrerupea alimentarea. Şi, cu un oftat pentru cruda realitate, aruncă o privire lumii înconjurătoare şi se pregăti de lucru. Trebuia să se întîlnească cu lorzii Instrumentalităţii.

Preşedintele lorzilor Instrumentalităţii îl trimise pe Lordul Amiral Tedesco să comande nava de aur. Nava, mai mare decît cîteva stele la un loc, era o incredibilă monstruozitate. Cu secole înainte pusese pe fugă agresorii neumani dintr-un uitat colţ al galaxiei.

Lordul amiral se întoarse să-şi continue bridge-ul. Cabina era mică, şapte metri pe zece. Aria de control a navei măsura numai patruzeci de metri. Restul era doar carcasa de aur a navei trucate, nimic altceva decît o subţire şi incredibil de rigidă crustă, cu mici sîrme metalice împrejur, pentru a da iluzia unui metal greu şi a unei puternice apărări.

Cele nouăzeci de milioane de mile erau adevărate. Dar asta era tot.

Nava era o uriaşă înşelătorie, cea mai mare sperietoare închipuită vreodată de mintea omenească.

Veacuri de-a rîndul aşteptase în nonspaţiu, între stele, să fie scoasă la iveală. Acum, neajutorată şi vulnerabilă, mergea la luptă împotriva lui Raumsog, dictatorul războinic şi smintit, şi împotriva hoardei sale de crucişătoare grele şi foarte reale.

Raumsog înlăturase regulile navigaţiei spaţiale. Ucisese luptătorii telepaţi. Închisese Căpitanii de zbor. Folosise proscrişi şi ucenici într-ale navigaţiei pentru a jefui imensele nave interstelare şi armase greu vasele captive. Într-un sistem social care nu cunoscuse un război adevărat, cu atît mai puţin un război împotriva Pămîntului, lucrase cum nu se putuse mai bine.

Mituise, escrocase, făcuse propagandă. Se aştepta ca Pămîntul să cadă înainte chiar de a fi ameninţat. Îşi lansă atacul.

Dar, o dată cu atacul, Pămîntul se schimbă deodată. Ticăloşii corupţi deveniră ceea ce înainte erau doar cu numele: conducătorii şi apărătorii omenirii.

Tedesco fusese un elegant filfizon. Războiul îl schimbă într-un căpitan agresiv, manevrînd cel mai mare vas al tuturor timpurilor ca şi cum ar fi fost o rachetă de tenis.

Repede şi sigur, tăie calea flotei lui Raumsog.

Tedesco îşi conducea nava cu rapiditate în toate direcţiile.

Apăru înaintea inamicului şi îl ocoli.

Se ivi din nou înaintea duşmanului. O lovitură bine ţintită de pe una din nave putea să distrugă o iluzie de care atîrna soarta întregii omeniri. Nu trebuia să-i lase să tragă.

Tedesco nu era un nesăbuit. Lupta în felul său straniu, dar nu putea să nu se întrebe unde va avea loc adevăratul război.

4.

Prinţul Lovaduck purta acest nume ciudat pentru că avusese un strămoş chinez care iubea raţele sub forma lor pekineză – suculentele raţe prăjite îi stîrneau ancestrale visuri de extaz culinar.

Străbunica sa, o lady englezoaică, spuse: „Lord Lovaduck[1], ţi se potriveşte numele ăsta!" – şi patronimicul fusese adoptat cu mîndrie. Lordul Lovaduck avea o navă ce purta un nume simplu şi ameninţător: Nimeni.

Nava nu era trecută în registrul spaţial şi nici el nu făcea parte din Ministerul Apărării Spaţiale. Vasul era doar ataşat pe lîngă Oficiul de Cercetare şi Statistică – sub denumirea de „vehicul" – pentru trezoreria Pămîntului. Lordul poseda doar sisteme de apărare elementare. Cu el pe vas mergea şi un idiot cronopatic, ce avea să joace un rol esenţial în vitalele manevre finale. Mai mergea cu el şi un monitor. De obicei acesta stătea ţeapăn, cataleptic, fără să gîndească – excepţie făcînd o parte a memoriei sale cu care nota inconştient fiecare mişcare mecanică iminentă a navei; era gata în orice clipă să-l distrugă pe Lovaduck, pe idiotul cronopatic şi chiar nava, dacă aceştia ar fi încercat să scape de sub autoritatea Pămîntului, sau dacă s-ar fi întors împotriva lui. Viaţa unui monitor era grea, dar cu mult mai bună decît execuţia pentru crimă, care era alternativa obişnuită. Monitorul nu făcea necazuri. Lovaduck avea şi o colecţie de arme, alese cu o delicioasă grijă pentru atmosfera, clima şi condiţiile precise de pe planeta lui Raumsog.

Mai avea cu el şi un talent psionic, o biată fetiţă nebună, care scîncea într-una şi pe care lorzii Instrumentalităţii refuzaseră cu cruzime să o vindece, deoarece puterile ei erau astfel mai mari. Fetiţa era o interferenţă etiologică de gradul trei.

5.

Lovaduck îşi conduse mica navă pînă în atmosfera planetei lui Raumsog. Plătise bani grei pentru căpitănia vasului şi intenţiona să-i scoată înapoi. Chiar într-un mod frumos, dacă aventuroasa lui

[1] Expresie ce indică uimire („Dumnezeule!") – n.t.

misiune ar fi reuşit.

Lorzii Instrumentalităţii erau conducătorii corupţi ai unei lumi corupte, dar învăţaseră să întoarcă corupţia în folosul unor ţeluri civile şi militare şi nu aveau de gînd să dea greş. Dacă Lovaduck pierdea, ar fi făcut foarte bine să nu se mai întoarcă deloc. Nici o mită nu l-ar fi salvat. Nici un monitor nu l-ar fi lăsat să scape. Dar dacă reuşea, ar fi fost aproape la fel de bogat ca un nord-australian, sau ca un negustor de stroon.

Lovaduck îşi materializă nava doar atît cît să prindă planeta prin radio. Străbătu camera şi pălmui fata peste faţă. Fetiţa începu să se zbată, stîrnită. Pe cînd era în culmea excitaţiei, el îi trînti o cască în cap, o conectă la sistemul de comunicaţie al navei şi trimise straniile radiaţii emoţionale psionice asupra întregii planete.

Fata era un schimbător de probabilitate. Acţiunea fu încununată de succes: pentru cîteva clipe, în fiecare colţ al planetei, sub apă şi pe apă, în cer şi pe sol, şansa dădu greş cu puţin. Se întîmplară accidente, avură loc lupte, nenorocul se mişcă între limitele probabilităţii imediate. Toate se petrecură în aceeaşi clipă. Rumoarea era înregistrată îndată ce Lovaduck îşi deplasa nava într-o nouă poziţie. Acestea erau momentele cele mai critice. Pătrunse adînc în atmosferă. Fu reperat imediat. Arme puternice îl căutau, arme capabile să ardă întreaga atmosferă şi să aducă fiecare făptură de pe planetă într-o stare de alertă terorizată.

Nici o armă cunoscută pe Pămînt nu putea să-l apere împotriva unui asemenea atac.

Lovaduck nu se apără. Cuprinse umerii idiotului cronopatic şi îl ciupi pe bietul handicapat, care fugi luînd nava cu ei. Nava se mişcă înapoi în timp trei-patru secunde, pînă în clipele dinaintea primei detectări. Toate instrumentele de pe planeta lui Raumsog erau în derută. Nu găseau nimic asupra căruia să acţioneze.

Lovaduck era gata. Îşi descărcă armele, care nu erau deloc nobile.

Lorzii Instrumentalităţii se purtau cavalereşte şi iubeau banii,

dar cînd viaţa şi moartea erau în joc, nu mai ţineau seama de bani, de credite şi nici chiar de onoare. Luptau ca nişte animale din trecutul îndepărtat al Pămîntului – luptau pentru a ucide. Lovaduck descărcase o combinaţie de otrăvuri organice şi anorganice cu un înalt indice de împrăştiere. Şaptesprezece milioane de oameni, nouă sute cincizeci de miimi din întreaga populaţie aveau să moară în aceeaşi noapte.

Îl pălmui încă o dată pe idiotul cronopatic. Bietul năpăstuit scînci. Nava zvîcni înapoi în timp încă două secunde.

În timp ce descărca tot mai multă otravă simţea mecanismele de detecţie căutîndu-l.

Porni spre cealaltă faţă a planetei, deplasîndu-se pentru ultima oară înapoi în timp, aruncă restul încărcăturii de carcinogene virulente şi se năpusti cu nava în nonspaţiu, în limitele extreme ale nimicului. Aici era departe de atingerea lui Raumsog.

6.

Nava de aur a lui Tedesco se îndrepta liniştită spre planeta în agonie, urmată îndeaproape de luptătorii lui Raumsog. Ei deschiseră focul, dar nava scăpă surprinzător de iute pentru un vehicul atît de uriaş, o navă mai mare decît orice soare văzut vreodată pe cerul unui colţ al spaţiului. Dar, pe cînd se apropiau, în difuzoarele vaselor de urmărire se transmise:

„Capitala este pustiită."

„Raumsog e mort." '

„Nici un răspuns din nord."

Se comunică prin radio, flota porni şi începu manevrele de împresurare. Nava de aur mai apăru o dată, apoi dispăru, aparent pentru totdeauna.

7.

Lordul Tedesco se întoarse la apartamentele sale şi la curentul la care îşi conectă centrii plăcerii din creier. Dar, pe cînd se tolănea pe jetul de aer, mîna i se opri din mişcarea de apăsare a butonului ce trebuia să pornească curentul. Îşi dădu seama, deodată, că încerca o desfătare. Contemplarea navei de aur şi a misiunii pe care o îndeplinise – singur, cu viclenie, fără a fi lăudat de toate lumile pentru vitejia sa – îi stîrnea o plăcere mai mare decît cea produsă de curentul electric. Se lăsă pe spate în jetul de aer şi se gîndi la nava de aur, iar voluptatea resimţită astfel era mai puternică decît tot ce încercase vreodată pînă atunci.

8.

Pe Pămînt, lorzii Instrumentalităţii aflară cu încîntare că nava de aur distrusese orice urmă de viaţă pe planeta lui Raumsog. Primiră omagii din toate lumile populate de oameni. Lovaduck, idiotul, fetiţa şi monitorul fură spitalizaţi. Din minţile lor fu ştearsă orice amintire a ceea ce făptuiseră.

Lovaduck apăru în faţa lorzilor Instrumentalităţii. Credea că luptase pe nava de aur, dar nu-şi mai amintea ce făcuse acolo. Nu ştia nimic despre vreun idiot cronopatic. Nu-şi mai aducea aminte de micul său „vehicul". Lacrimile îi brăzdau faţa cînd lorzii Instrumentalităţii îi dădură cea mai înaltă decoraţie şi îi înmînară o imensă sumă de bani. Îi spuseră: „Ai slujit cu cinste şi acum eşti liber. Binecuvîntarea şi recunoştinţa omenirii vor fi pururea cu tine…"

Lovaduck se întoarse pe domeniile sale îndoindu-se că serviciul său va fi fost atît de mare. Avea să se întrebe mereu, în secolele ce-i mai rămăseseră de trăit, cum poate un om să fie un erou atît de temut şi să nu-şi amintească ce a făcut pentru asta.

9.

Pe o planetă foarte îndepărtată, supravieţuitorii unui crucişător al lui Raumsog erau eliberaţi din spital. Printr-un ordin special, primit direct de pe Pământ, în minţile lor se intervenise astfel încît să nu poată niciodată dezvălui adevăratele motive ale înfrîngerii. Un reporter încăpăţînat se ţinu după unul din aceşti navigatori. Dar, după multe ore de beţie cruntă, răspunsul supravieţuitorului fu acelaşi:

„De aur era nava – oh! oh! oh! De aur era nava – oh! oh! oh!"

Traducere Dan Merișca